

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

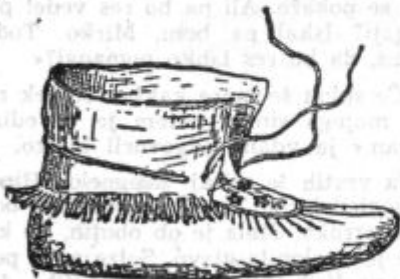
Sence nad leseno hišo.

Hinek je prisedel k bratu na surovo klop pred hišico, zgrajeno iz tramov. Opazoval ga je zaskrbljeno. Kaj se bo zgodilo, če mu umre sin? Kaj sta poslednja dneva napravila iz moža, ki je bil vedno tako vesel in močan!

»Mirkol! Že dolgo te ogovarjam in ti mi ne odgovoriš. Ali si sploh čul, kaj sem rekel?«

Krepko ga je prijel za ramo in ga močno potresel: »Mirko, moraš me poslušati. Morava se odločiti!«

Mirko je izmučen dvignil oči, kakor da bi hotel reči: Kaj me briga vse skupaj!

Mokasini

»Mirko, poslušaj! Bun je bil spodaj v vasi. Dane Bun, stari borec. Rekel mi je, naj bomo previdni. Lenapi so nemirni...«

Ko je brat Mirko začul ime slavnega lovca, so se naenkrat zablížčale njegove oči. Zazrl se je v brata. Kako često si je že želel, da bi spoznal tega moža — Danijela Buna — in da bi z njim govoril. Toda takoj je spet ugasnil sijaj in truden je rekel, ko mu je glava spet klonila: »Tako je torej tudi Bun postal gofličja!«

»Mirko, kaj bi takol! Sam veš, da to

ni res. Dane Bun je najbolj miren mož na meji.«

»Lenapi ubogajo Kornstalka in Kornstalk je mož besede, ki spoštuje pogodbe!«

Hinek je razburjen grebel s prsti obeh rok po svetlih laseh. Potem je udaril s pestjo ob mizo.

»Mirko, človek božji, ampak mi ne spoštujemo pogodbi! To vendar veš prav tako dobro, kakor jaz. Mar nisi prav ti vedno svaril, naj ne delamo zoper pogodbo s Kornstalkom, naj se ne naseljujemo okrog Ohaja, ali celo v Kentukiju. In zdaj se delaš, kakor da o vsem tem nimaš pojma. Mnoge lesene hiše že stoje ob lepi reki Ohaju. In tudi na zelenih poljanah Kentukija jih je že sedaj nekaj. Dane Bun jih je vendar vodil tja — mož pripoveduje čudovite stvari o tistih krajih, Mirko. Tam so lovišča Indijancev iz plemena Šavanov, ki žive zgolj od lova, — to veš sam bolje kakor jaz. Pogodba pa se glasi, da se tja ne sme podati noben belec. In vendar so šli tja. — Nikoli ne bo Kornstalk žrtvoval teh dežel!«

»Toda Bun jih je baje kupil,« je trdno reče starejši brat. Njegov život je sklonjen naprej, glava počiva v dlaneh, roke pa ima oprte ob kolena. Sedí nepremično, komaj da premika ustnice.

Hinek skoči pokonci.

»Ti praviš temu: kupil?! Lepa reč, kaj takega bi pač Danu Bunu ne prisodil. Pa je že tako, Indijanci so brez pravice. Sleparimo jih spred in zad. In če se potem branijo, pravimo, da kršijo mir. Dane Bun je v Kentukiju kupil zemljo od Čirokov, ki pa imajo do teh krajev prav toliko pravice, kakor Irokezi do Kanade. Čiroki, ki prebivajo v južnih gorah in se vsake kvatre

enkrat priklatijo v Kentuki na rop in poboj! Pa zakaj je Dan Bun to storil? Nu, pač zato, da lahko reče: Saj sem vendar to zemljo kupil in plačal! Mož je predobro vedel, da bi mu Savani svoje zemlje nikoli ne prodali. Ampak to je slaba zvižaja, za Buna neprimerna. Kaj hočemo, takšni so pač vsi, tudi najboljši belci, kadar gre za Indijance. Glavar Kornstalk se bo boril za svoje pravice!»

»Prav imaš,« je trudno odgovoril Zlatolasec, kakor so Indijanci že nekaj let imenovali Mirka in kakor se ga je ime prijelo tudi pri belih naseljencih. »Rečem pa: jaz se ne bom boril proti rdečkožcem. Lenapi in Savani so moji prijatelji. Za kožuhovino jim plačujem pošten denar in jim še nikoli nisem prodal nič slabega. Logan je moj pobratim!»

Bedno je bilo pogledati Mirka. V očeh mu je sijala plahost, ko je vendar spet pogledal proti bratu. Lasje so bili kuštravi, obleka neurejena. Sredi govora je prenehal in prisluhnil, kaj se godi v njegovi leseni hiši. Nič se ni ganilo.

Brata sta molčala. Hinek je uvidel, da ne more Mirka spraviti na druge misli in da brat venomer premišlja le o svojem bolnem sinku, ki se notri v zamračeni hišici bori s smrtjo. Nepremično je sedel Mirko, le zdaj pa zdaj je vztrepetal, kakor bi ga mrazilo. Solhce pa je zmagovito sijalo s sinjega neba. Bilo je poldne in v vsej nedogledni pokrajini je vladala tišina. Vroč ura je ležala nad naravo, zrak je trepetal nad bohotnimi pestrimi rožami pred hišo. Kakor pijani so se opotekali metulji, počasi je odbrenčal čmrlj mimo. Konji v ogradi so bili s kobiti v senci dreves, ker so jih preveč nadlegovali komarji. Nekaj kokoši je dremalo v vročem pesku.

Mirkovih kolen se je naenkrat nekaj dotaknilo. Pogledal je, pred njim je stal Tiras, veliki pes. V gobcu je držal majhen predmet in je tiho cvileč gledal svojega gospoda. Ko je videl, da se gospodar briga zanj, je položil svoj plen pred noge, dvignil glavo in je lajal zahtevno in glasno. Naposled se je spravil k vratom, se vlegel na zemljo in je pozorno gledal v hišo.

Mirko je skrbno motril, kaj mu je pes položil k nogam. Potem je vzdihnil: To je Logan prinesel sinku pred dese-

timi dnevi. Sam mu je napravil te opanke, sam jih je vezel. Tako lepo, tako majčkeno!»

Hinek je skočil po konci: »Tega ne izdržim več, — to obupno čakanje! Mirko, bodi mož, vsi bomo morali nekoč umreti!»

Mirko ga sploh ni slišal. Vedno rahlejšje je šepetal: »Tako lepo vezeno! Mirkec se je tega tako srčno veselil...»

In potem je rekel, ne da bi dvignil oči, skoro še tiše: »Hinek, prosim te, poišči ga še enkrat. Privedi Logana semkaj, moraš ga najti. Osedlaj konja, pojezdi v gozd, pojdi, prosim te Hinek — — —.»

Prav počasno je Mirko izgovarjal te besede. In potem je pogledal brata Hinka tako obupan, kakršni so pač včasih ravno močni in veliki možje, ki ne vedo z vso močjo nič pametnega početi, pa sedijo tu in čakajo.

Hinek je stisnil ustne, potem je planil: »Privedem ga sem, ne vrnem se, preden ga ne najdem.»

»Toda še enkrat se je vrnil:

»Mirko, spodaj v vasi vedo, kaj je treba storiti. Logana ti pošljejo sem, čim se pokaže. Ali pa bo res vedel pomagati? Iskal ga bom, Mirko. Toda meniš, da bo res lahko pomagal?«

»Če sploh še more kakšen človek rešiti mojega sinka, potem je to edino Logan,« je vdano odgovoril Mirko.

Na vratih je nekaj zašumelo. Hinek je pogledal tja. Tam je stala mati bolnega otroka. Stala je ob obojih, ob katera je naslonila glavo. Solze so ji polzele po licih, bila je bleda in tiha. Hinek je pristopil k njej in ji povedel na klop. Vsedla se je brez moči in se je naslonila na moža, pri tem pa je šepetala:

»Mirko, zame ni več življenja.«

Tako sta mož in žena potrta sedela na vročem soncu. Brat Hinek je odjezdil, da poišče rdečega prijatelja Logana. Mirko je obračal otroški čevlček v rokah, njegove ustne so bile bolešno nasmehljane. Mož in žena nista našla besede drug za drugega. V hišici je ležal njun sinek, zdaj se je zganil. Samo mati ga je čula. Dvignila se je, šla v hišico in je pokleknila ob ležišču malega bolnika.

(Dalje.)

Janko Polák:

Materi

Otroška igrica v eni sliki

Osebe:

Mati

Franček

Ivan

Tonček

njeni sinovi

Soba. Na levi strani vrata. Na desni strani z belim prtom pogrnjena miza. Ob mizi dva stola. Zadaaj visi slika

sam sem zdaj, še čisto sam!
Zdaj zapojem lahko pesem,
da bom videl, če jo znam,
zložil nam jo je naš očka,
melodijo vanjo vžil
tako lepo, tako milo,
kot bi slasce jo drobil.
(Zgajaje)

matere z otrokom. Pod sliko je stol naslonjač. Ob stolu je na vsaki strani po eno stojalo.

I. prizor

FRANČEK: (Pride v sobo z lepim šopkom in ga položi na mizo. Poskoči in zaplosne z rokama.)
Ej, to šopka bo vesela,
Ko sem v sobo ho dospela!
(Se ozre po sobi.)
Ni še Ivana, ne Tončka,

Zvezd na nebu je nešteto,
sonce eno samo jel!
Med ženami dal otroka
Bog le eno mamo jel!
Sonce zlato sveti, greja,
vse življenje zemlji dá.
Naša mama, zlata mama,
vse nam da, kar le ima.
Naj bo dan svetel, noč temna,
naj bo mir, naj bo vihar,
naša mama, zlata mama,
z nami je povsod, vsekdar.

Zvezd na nebu je nešteto,
sonce eno samo jel
Med ženami dal otroku
Bog le eno mamjo jel

2. prizor

IVAN: (Stopi v sobo. V roki nosi gajbico s kanarcem.)

Franček moj, ti si že tukaj?

In kako si dnes vesel!

Čul sem te že na hodniku,
ko si mami pesem pel.

FRANČEK: Da, vesel sem! Glej, ta šopek. (Pokaže na šopek.)

bom poklonil mami v dar!

Ona ljubi lepo cvetje,
drugo ni ji dosti mar!

IVAN: Ona ljubi lepo cvetje,

ona ljubi tudi petje

in zato prinesel ptička

sem ji za današnji dan.

Ali ptiček ni krasan?

(Dvigne gajbico proti Frančku.)

FRANČEK: Lep je kot pomladanski

[dan!

(Ivan postavi gajbico poleg šopka.)

3. prizor

TONČEK: (Dojde s košarico v roki v sobo.)

Ivan, Franček! Sta že tukaj?

Jaz pa sem zamudil se,

ker košarico mi teta

komaj uredila jel!

IVAN: Kaj v košarico si, Tonček,

lepega za dnes nabral?

Kaj boš naši zlati mami

ti za dan današnji dal?

TONČEK: (Dvigne košarico in jo po-

kaže Ivanu in Tončku.)

Tu bomboni pomaranče

in tri lepa jabolka!

Naj se naša zlata mama

danes ž njimi posladka!

(Postavi košarico poleg šopka.)

4. prizor

MATI: Ivan, Franček, Tonček, kje ste?

(Vstopi v sobo in se začudi, ko pogleda na mizo.)

Ej, otroci, kaj pa to?

(Pokaže na darilca na mizi.)

(Sinovi jo obstopijo.)

SINOVI: Mama, naša zlata mama,

samo zate bo vse to,

ker te ljubimo tako!

(Jo primejo za roke in vodijo do

stola naslanjača.)

Prosimo, le semkaj sedi,

(Mati sede.)

da lepo ti vse po redi

izročimo te dari;

(Pokažejo na mizo.)

saj jih daješ tudi ti

ne le samo enkrat v letu,

temveč, kar smo let na svetu,

dan za dnevom brez mejá,

kot le zlata mama znal!

FRANČEK: (Stopi k mizi, vzame šo-

pek, se napoti k materi in ji poda

šopek s poklonom.)

Moja dobra, zlata mama,

saj ti veš prav dobro sama

káko tebe rad imam!

Vzemi šopek, ki ga dam

tebi moja zlata mama!

V duši ena želja sama

se mi dnes je porodila:

da bi vedno mlada bila

kot je šopek svežih rož

in da vedno zdrava boš!

IVAN: (Stopi k mizi, vzame gajbico,

se napoti k materi in ji poda gaj-

bico s poklonom. Ker ima mati šo-

pek v svojem naročju, postavi gaj-

bico na stojalo.)

Moja dobra, zlata mama,

kadar bodeš čisto sama,

ptiček bode ves vesel

lepo pesem ti zapel.

Saj ti ljubiš lepo cvetje,

ljubiš tudi lepo petje!

Vzemi gajbico to v dar,

(pokaže na gajbico.)

ki jo dajem na oltar,

na oltar ljubezni tvoje,

v znak hvaležnosti ti svoje.

TONČEK: (Stopi k mizi, vzame koša-

rico, se napoti k materi in ji poda

košarico s poklonom. Ker ima mati

šopek v svojem naročju, postavi ko-

šarico na stojalo.)

Kjer je cvetje, kjer je petje,

naj še kosce bo sladkosti!

Ni veliko, zlata mama,

prosim te, zato oprostil!

Mama, moja zlata mama,

ko bom velik, pa cekinov

boš košarico dobila

polno od treh svojih sinov!

(Mati vstane, položi šopek na ko-

šarico, stopi k svojim sinovom, ob-

jame vsakega in ga poljubi. Z rob-

cem si obriše solze.)

MATI: Ljubi moji otročiči,
kdo vse to je oskrbel?

SINOVI: Mama, očka, ki te ima
in bo vedno rad imel!
Pa še nekaj, čuj, naročil
očka, mama, je za te!
Le poslušaj pesem tole,
kako nežna, lepa jel
(Zapojo.)

Zvezd na nebu je nešteto,
sonce eno samo jel
Med ženami dal otroku
Bog le eno mamo jel
i. t. d.

MATI: (Ponovno objame vsakega si-
na in ga poljubi.)

Ivan, Franček, dragi Tonček,
hvala vam za vse daril!
Najbolj sem vesela pesmi,
ki ste jo zapeli mi!
Kdo ba vedel, da naš očka
tako lepo peti zna!
Pesem pravi mi, da mene,
da on vse nas rad ima!
Pohitimo zdaj še k njemu,
zahvalimo se mu vsi
za poslano nežno pesem
in za lepe vse daril!
(Odidejo.)
Zagrinjalo pade.

Kako si sam narediš zvočnik

Pridni bralec »Mladega Jutra« Ivan bi rad vedel, kako bi si lahko sam naredil radijski zvočnik. Hm, precej kočljivo vprašanje za strica Matica. Na vsa mogoča vprašanja je že moral odgovoriti, ali to pot je pa kar zares prišel v zadrego in se je moral obrniti na nekega drugega strica, ki se s takimi rečmi bavi, da mu je le-ta pojasnil celo reč. Evo, kako je z zvočnikom lastnega izdelka:

Radijski zvočnik je tako kompliciran aparat, kakor fina žepna ura. No, in kdo, ki se urarstva ni učil, bi si upal sestaviti tako uro. Z radijskim zvočnikom je prav tako. Zvočnike izdelujejo posebne tovarne, ki strogo čuvajo način izdelovanja in snovi, ki jih uporabljajo. Posebno spretni delavci sestavljajo te zvočnike iz neštetihi drobnih delcev, ki se morajo na las prilagati drug drugemu in katerih vsak je spet tehnična mojstrovina zase. Obilo vestnega dela in preizkušenj je treba, preden je zvoč-

nik zrel za posnemanje muzike in govora, preden lahko zapusti tovarno in se vseli v radijski aparat. Izdelovanje zvočnikov je kakovostno delo prve vrste in niti vsaka tovarna se ga ne upa lotiti, ako že poprej ni imela zadostnih izkušenj s sličnimi aparati. Sama ročna spretnost in dobra volja za izdelavo zvočnika torej ne zadostujeta in bi bil vsak tak poskus samo zapravljanje časa in denarja.

Lahko pa si tisti, ki imam nekaj ročne spretnosti, radijski zvočnik sestavi. To je nekaj povsem drugega. V ta namen je treba samo kupiti »zvočni sistem«, imenujejo ga tudi šasijo, ki se potlej pritrdi v primerno leseno omarico, ali pa na kvadratično desko s stranico 75 cm do 1 m, ki ima v sredini izrezano primerno odprtino. Omarica je lahko poljubne oblike, samo na to je treba paziti, da je pot od zvočne odprtine pa do najbližjega roba omarice vsaj pol metra dolga, ker se drugače nizki zvoki (bas, boben, pauke) slabo slišijo. Samo toliko proste volje in dela ima samoizdelovalec radijskega zvočnika, vse drugo je odvisno od kakovosti zvočnega sistema.

Med zvočnimi sistemi se danes uporabljata samo še dve vrsti. Dinamični sistemi, ki so najboljši, pa magnetični sistemi za nekoliko manjše zahteve glede naravnosti glasu. Izdelki posameznih tovarn so danes že tako izenačeni, da lahko mirne duše kar po cenah sodimo, kateri zvočni sistemi so boljši in kateri slabši. Naj bo zvočnik na zunaj še tako velik in še tako lepo izdelan, pel bo samo tako lepo, kolikor dopušča kakovost njegovega zvočnega sistema.

Knjiga za vas!

Ali se še spominjate, s kakšno nestrpnostjo in kakšnim veseljem ste vsako nedeljo prebirali pravljico o »Harmonikarju Binčku«, ki jo je spisal priljubljeni mladinski pisatelj Gustav Strniša? Povemo vam veselo vest, da je izšla ta pravljica v obliki knjige z mnogimi slikami. Kartonirana knjižica stane samo 15.— Din. v platno vezana pa 20.— Din. Kdor hoče imeti v svoji knjižnici lepo mladinsko knjigo, naj prosi starše, da mu čim prej naročijo lepo pravljico »Harmonikar Binček«. Naročila sprejema gospod Gustav Strniša, Stožice 127, p. Ježica.

JUTROVČKI PIŠEJO

Izlet na Boč. V mojem rojstnem kraju se dviga Boč. Boč je precej visoka gora, a na vrhu ima stolp. Ob poletnem času hodi na Boč veliko turistov. Tako sva se tudi midva z očetom odpravila na Boč. Vreme je bilo jasno. Najprej sva hodila po cesti. Kar sva zagledala na tablici zapisano: »Pot na Boč«. Okrenila sva po pešpoti. (Da turisti ne zaidejo so ob potih markacije.) Hodila sva že dolgo. Videla sva mnogo zanimivih stvari. Nenadoma se je odprl pred nama velik pašnik. Na tem pašniku je cerkva sv. Miklavža z velikim gospodarskim poslopjem. Tukaj sva se vsedla in odpočila. Pri sv. Miklavžu ima banovina obsežne pašnike, na katerih se pase veliko krav. Po cele dneve se pasejo. Varuje jih pa velik in hud pes. Nato sva šla naprej proti vrhu. Na vrhu sva šla na stolp. Nudil se nama je je lep razgled. Videla sva Slovenske gorice, v ozadju pa Panonsko nižino, zeleno Pohorje in valovito Konjiško gorovje. V ozadju Haloze z Donačko goro. Zadovoljna sva šla domov. Dragi tovariši, učenci, pridite na naš lepi zeleni Boč!

Heric Zoran, dijak I. b. real. gimn.
v Mariboru

MOJA MAMICA

Moja mamica je kakor sonce,
ki nam pošilja žarke te —
tako je moje mamice srce.

Moja mamica je kakor morje,
ki vali razburkane valove,
tudi moja mamica za mene plove

Moja mamica je kakor ptiček,
ki zame sladko prepeva,
kakor srce ji ljubeče to veleva.

Moja mamica je kakor angel,
ki me varno vodi čez prepade,
za mene goji mamica neskočno nade.

Srce moje Ti ostane zvesto,
pridna bom, ker se bom potrudila,
Mamica jaz tebe vedno bom ljubila.

Zagar Marija, uč. II. razr. obrt.
strok. šole v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Prvo malo kritikel Ljubi Bogec, ko je sestavljal 10 Božjih zapovedi, je malo pogrešil, ker je rekel: »Spoštuj očeta in mater, da dolgo živiš in da ti bo dobro na zemlji«, ali je moral po mojem mnenju v prvem redu naglasiti mater pa potem očeta. To se dokazuje pri poznejših zemljanih, kateri so to že znali upoštevati pa so rekli: »Materni jezik, materina ljubav, materin dan i. t. d.«

Sedaj pa k stvarnosti. Moja mama je za mene najbolji človek na svetu, ker brez nje bi ne mogel biti človek. Hrani me, oblači me, uči me in vse, kar mi je potrebno, dobim od nje. Zato prosim Boga vsaki dan, da mi ohrani mojo mamico še mnogo let zdravo in čilo.

Prosim Te, dragi stric Matic, da mi ne zameriš, ako sem pogrešil s katero besedo pa sem napisal namesto slovenske hrvaško, ker hodim že nekoliko let v hrvaško šolo pa kakor vidiš iz prednjega pisma, še vedno dobro znam svoj »Materni slovenski jezik,« kakor me je učila moja draga mamica. Še ena prošnja, ne u koš z mojim pismom če tudi je malo dolgo in z več napakami. Kadar prideš v Belovar, pridi k meni na kosilo, pa Ti bo moja mamica postregla po slovenskem načinu. Pozdravlja Te Tvoj zvesti čitatelj

Božo Hočevar, uč. Ib razreda drž.
real. gimnazije Belovar

Mati. Pravili so mi, da so med svetovno vojno oni onstran meje, ko so zrlí smrti v obraz, izrekli besedo: mati! Mati jim je bila prva in zadnja beseda v življenju. Tudi v naših srcih naj bo tako. Mar nimamo vse, kar imamo, od matere? Vračajmo ji kakor najbolje znamo. Ubogajmo jo, pridno se učimo, saj jo bomo z dobrim izkazom koncem leta najbolj razveselili. V poznejših letih ji priskočimo tudi denarno na pomoč, da bo imela vsaj jesen svojega življenja lepo in brezskrbno. Saj njeno življenje je tako in tako en sam delavnik, brez nedelj in brez praznikov. Mati naj bo pojem in vsebina našega življenja.

Trotošek Adolf, dijak III. drž. real. g.
v Ljubljani.

Moja mati. Vsak otrok, ki še ima svojo zlato mamico, čuti gotovo najglobljo ljubezen do nje. Tudi vsaka mati ljubi svoje otroke. Če vidi, da je otrok lačen si od ust pritrga in da otroku, kar si je s trdim delom prislužila. Najbolj srečno se počuti mater, kadar vidi, da imajo njeni otroci vesele obraze. Zato navadno otroci na materinski dan razveselijo svoje matere z različnimi cveticami. Takrat so vse mamice vesele.

Rado Golob, uč. I. razr. višje nar. šole Sv. Trojica v Slov. goricah.

Dragi stric Matic! Dovoli mi da ti tudi jaz enkrat pišem. Opisal Ti bom o mamici, povem Ti, da imam mamico najrajše. Ko grem k počitku molim zanjo, da mi jo Bog ohrani še na mnoga leta. Potem pa premišlujem kako strašno bi bilo ako ne bi imel moje drage mamice. Poplačati ji hočem s tem da jo bom vedno ubogal in se v šoli pridno učil.

Kušar Dušan, učenec III razreda osnovne šole v Zagorju ob Savi.

MOJA MATI. Noč in dan skrbi za me, le moja mati. Ona je tista, katera me je zibala in pela pesmi ob zibelki. Učila me je prvih besed in prve molitve. Svojo mater ne dam za ves svet. Kajti brez nje mi ni živeti. Ob njeni strani je tako prijetno in sladko. Največja ljubezen je materina. Da bom svoji materi ohranila še dolgo življenje jo ne smem nikoli razžaliti. Kar mi ukaže jo moram vedno ubogati. Zato zahvalimo Bogu, da imamo še matere. Naj si vsi Jutrovčki vtisnejo v srce. da ljubijo svojo mater.

Jamnikar Anica, IIa dekl. meš. šola A. M. Slomška v Mariboru.

Moja mamica. Zakaj ne bi ljubila svoje mamice? Mamica mi je najdražji zaklad na svetu. Kako hrepeni moje srce, da bi ji vsaj nekoliko poplačala njen trud, ki ga ima zame. Vsak kdor se malo poglubi vase bo izprevidel, koliko noči je morala mati prebedeti ob zibelki svojega otroka! Zato si mislim, da sem najbolj srečen na svetu, dokler imam še svojo zlato mamico. In zato nikdar nikomur mamice ne dam! Eno le na svetu širnem mamico imam!

Daniela Aleš, uč. V. razr. Blejska dobrava 43.

OTROK IN MATI

Otrok, ko se v življenje prebudi, ko prvih par besed spregovori, med njimi je prva gotovo le-ta:
O mati!

In otrok, ko ga nezgoda zatme, ko v srdu stiska pesti, ali ne potolaži ga srca njegovega klic:
O mati!

A kadar pa mati otroku umre, tedaj se mu krči in stiska srce, tedaj ni glasu, ki klical bi njo:
O mati!

Princ Franjo, dijak v Celju.

Mamica. Ko je ustvaril Bog človeku srce, mu je vložil vanj vso obilnost čiste in svete ljubezni. Ljubezen, največji božji dar, se pa obrača in razodeva naprej do predrage matere. Mati je srcu največja dragotina; mati je zaklad vse dobrote in lepote. Po materi izteza zapuščeni otročiček svoje nežne ročice, mati je njegova prva beseda, ki jo izrečejo mala usteca in ostane za vse bodoče čase srcu najdražja. V materinem naročju je meni raj in njene podobe ne pozabim, čeprav jo krije gomila že toliko let. Spomin na mater spremlja človeka do konca dni, celo ob smrtni uri mu tolaži srce živo upanje, da se bo za večno združil z nepozabno mamico.

Modic Mici, uč. V. razr. Podpeč, p. Preserje št. 3.

Moja mati! Ljubezen do moje mame me žene, da ji napišem par vrstic v spomin. Vsak otrok skoraj mora imeti mamo, kdor jo nima, je velik siromak. Kako pusto bi preživljali svojo mladost brez mamičine ljubezni. Ko smo bili še majhni, je čulo oko mamice ob naši postelji. Zdi se mi pač često, da nisem vredna njene ljubezni. Hudo bi mi bilo, ako bi jo izgubil. V lepem mesecu maju praznujemo materinski dan, takrat se spominjamo naših mamic. Torej ljubimo in spoštujemo svojo rodno mamico, ter mater domovino, ki sta nam edini zaščitnici na svetu in dobro se nam bo godilo na tem svetu.

Zitko Milenka, učenka 4. b razreda v Verdu pri Vrhniki.

Za bistre glavice

Peterček in Pavle sta dobra prijatelja, in lepega dne je dal Petrček Pavlu prav toliko dinarjev, kolikor jih je Pavel že imel v hranilniku. Pavel je denar sprejel, vendar ga je darilo globoko ganilo; zato je vprašal Petrčka, koliko dinar-

jev ima zdaj še v svojem hranilniku. Po dolgem oklevanju mu Petrček prizna, koliko dinarjev še ima v hranilniku, in zdaj mu odšteje Pavel toliko dinarjev, kolikor jih je še imel. Petrček pa ne mara, da bi ga prijatelj prekosil v radodarnosti, in mu pri priči podari toliko dinarjev, kolikor jih je še imel v roki kot ostanek. Pavle prešteje svoje premoženje in ima zdaj 80 dinarjev, Petrček pa prazne žepce.

Zdaj mi povejte, otroci, koliko denarja je imel vsak izmed dečkov, preden sta začela drug drugemu podarjati dinarje?

Rešitev te zamotane naloge objavimo v prihodnji številki.

Stric Brundek.

Rešitev posetnice

Otroški zdravnik
Zelmlje na Barju

Rešitev

Satovne križanke 4.

Rešitev: 1. višnja, 2. zidati, 3. zobati, 4. zavesa, 5. rezine, 6. izbran.

Rešitev zlogovnice

Bobitek — kranjske

Lev Pušček:

Bogdan ima krono

Bogdan ima krono.

»Daj mi krono,« pravi striček,
»krono shranim ti v mošnjiček« —
Bogdan ne da krone.

»Daj mi krono,« pravi teta,
»kupim zanjo ti žrebeta —
ves dan žrebe malo
s tabo se bo igralo« —
Bogdan ne da krone.

»Daj mi krono,« tatek prigovarja,
»za toliko ti denarja
kupim konja vranega,
s sedlom osedlanega« —
Bogdan ne da krone.

Nihče njega ne premamili
Kaj bi striček krono hranil —
da ga zanjo bi ukanil,
Bogdan krono da le mami —
mama kupi mu bonbone!
Za bonbone le so krone,
za žrebeta so stotaki,
za konjiče tsočaki.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številko so rešili:

Herbst Pavel, uč. I. b razr. gimn. v Ljubljani, Planinc Josip, uč. III. b razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Fink Leo, dijak III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Irgolič Marjan, uč. V. razr. na Jesenicah, Vehovar Stanka, uč. IV. razr. v Celju, Grebenc Milan, uč. V. razr. v Rovtjah.

★

»Tri želje«. Rokopis je bil podpisan s psevdonomom. Zakaj se ne oglasiš s pravim imenom? Ali si pravljico res sam izmislil ali si jo že prej kje bral ali slišal in potem napisal?

★

Jančar Ivan, dijak: Posebej Te opozarjamo na svoj članek »Kako si sam narediš zvočnik!«. Želimo Ti mnogo sreče pri delu in veselilo nas bo, če nam sporočiš, kakšen je bil uspeh.